

NARRACIÓ CURTA:

**Anna-Maria
Corredor Plaja**

T'HO VOLDRIA DIR, PERÒ NO M'ENTENDRIES

► T'ho voldria dir, però no m'entendries

M'agrada mirar-te als ulls. Sí, m'agrada endinsar-me en la teva mirada per descobrir-hi allò que encara no saps dir amb paraules. No fa gaire que t'han fet abandonar el teu país sense que poguessis entendre per què; ningú no t'ho ha explicat, ets massa petit, diuen. No saps per què no tornaràs a veure els teus amics, ni la teva escola, ni el teu carrer, ni la teva casa. No entens per què has fet un llarg viatge per arribar a un lloc on la gent no parla com tu, ni menja com tu, ni es vesteix com tu. No entens per què tot és diferent.

M'agrada que m'agafis la mà i em facis sortir per ensenyar-me la pluja. Sé que és una cosa nova per tu, avui la descobreixes. Em deixes palplantada a la porta i te'n vas corrents. Deixes que les gotetes finíssimes i gelades del plugim et mullin la cara; vas voltant de pressa amb els braços enlaire, i xiscles, no saps què et passa. No pares fins que et quedes ben xop, i rius, i rius... Quan t'acostes, els cabells et fan olor de terra mullada i tens els ulls espurnejants. No, no cal que em diguis res ara, encara no ens podem entendre, però sé que em voldries explicar que al teu país no hi havia aquesta mena d'aigua, i que estàs sorprès, i que estàs content. I jo també et voldria dir que m'agrada veure't així. Per això ens tornem a agafar la mà.

Saps? Em poso trista quan et veig assegut en un racó plorant mentre mires els altres nens que s'ho passen bé jugant a pilota. Et criden perquè vagis amb ells i, de cop, s'aturen bocabadats perquè tu els respons alguna cosa que no entenen i arrenques a plorar. I ells es posen a riure i et diuen ganàpia. No estan entenenent res, ells són molts i tu ets sol, i es pensen que amb això la raó està de part seva. Quina lliçó que els donaràs, un dia d'aquests!

No m'agrada gens tampoc, veure't a l'última filera de la classe, separat dels altres, completament sol, resseguint lletres, pintant dibuixos o enganxant gomets de colors. De tant en tant, aixeques el cap, has sentit el teu nom, penses que potser entendràs què et diuen, que algú se t'acostarà per dir-te una cosa, però no, com sempre, decebut, tornes a abaixar el cap i et concentres en el teu passatemp: «avui ressegueixo la a, demà la b, dilluns la c, i pinto una gallina i uns pollets i uns ous, i després enganxo gomets blaus, i grocs, i verds, i de color lila. Liii-la, liiii-la, quina paraula més bonica! Oh! Ja toca el timbre, ara potser vindrà algú i mirarà els meus dibuixos.» Sí, vinc a la teva taula, miro la feina que has fet i t'acarono. Quan sents «molt bé!» em prems la mà.

A casa, deu ser diferent. Allà sí que pots enraonar amb els pares i els germans; tanmateix, no estic gens segura que ho acabis de capissar tot. Ells estan tan perduts i tan sorpresos com tu: no entenen

per què en alguns llocs els miren de cua d'ull i els tanquen la porta, no saben fins quan duraran els pocs diners que va portar, no s'imaginin fins quan haureu de viure amuntegats en un traster infecte... De vegades es pregunten si han fet bé de deixar-ho tot (tenien alguna cosa?) per venir aquí. Cada dia al vespre, quan estàs mig adormit, tu ho sents tot això, però la llengua que parles no t'ajuda a entendre-hi gaire res. Saps? de vegades hi ha coses que no es poden comprendre només amb paraules. I aleshores t'enfades, et revoltes i somies coses horribles. És per això que l'endemà al matí, et lleves de pressa per venir-me a trobar i explicar-m'ho tot mentre m'agafes la mà amb un gran somriure dibuixat a la cara.

Aquí, com cada dia, jo t'ensenyaré la meua, de llengua, la que parlen aquests nens que riuen de tu i et diuen paraules lletges. Te l'ensenyaré perquè ens puguis conèixer, perquè sàpigues qui som i per què parlem així; t'ensenyaré els noms dels ocells i dels peixos, que és el que més t'agrada, i cantarem cançons, mira, avui començarem amb el Plou i fa sol. Però també vull que l'apreguis perquè em puguis explicar coses, a mi i a tots els amics que segur que faràs. Vull saber si al vespre quan mires al cel, hi veus tants estels com els que comptaves quan el miraves des del terrat de casa teua; vull que em diguis si el mar que tu veies era tan blau com el que albirem des d'aquí, i si també hi havia gavines cridaneres que hi planaven al damunt; vull saber si les pedres del caminet que agafes per venir a l'escola són del mateix color que les que collies i tiraves al rierol que hi havia prop del teu carrer; vull que em diguis si els arbres del pati de la teua escola tenien les fulles tan verdes com les que veus aquí i si el vent les feia tremolar tan fort.

Quan sàpigues la meua llengua, voldré que m'expliquis tot el que jo endevino cada dia en la teua mirada. I moltes històries, sí, i les escriurem totes! En tindrem tantes, que necessitarem molt de paper i molts llapis de colors! Sense colors? D'acord, si són històries tristes no les pintarem. Però el que ens diem cada cop que ens agafem la mà, això, Mohamed, no trobarem cap llapis que ho pugui escriure ni cap color que ho pugui pintar. ¶